

на Къня и да се прѣнесе тукъ, въ черковния килеръ, дѣто можеше и да живѣе, и да работи. Бои и всичко потрѣбно пѣкъ той щѣше да вземе отъ града и затова попъ Стефанъ на драго сърце му прѣдлагаше колата си. Накрай двамата старци се раздѣлиха сжщо такива добри приятели, каквито бѣха нѣкога.

Дѣдо Недко прѣмина пакъ изъ село. Сега той никждѣ не се отби, никждѣ не спрѣ. Но бѣше още по-занесенъ и по-разсѣянъ, отколкото по-рано. Той вървѣше бързо, изправенъ, съ гордо издигната глава. Въ очитѣ му горѣше огънь. Отъ врѣме на врѣме той говорѣше нѣщо на себе си, издигаше едната си ржка, размахваше я, като че заплашваше нѣкого и викаше: „Рука Недкува!“

Помислиха го пакъ за пиянъ.

VIII

Дружеството въ Люляково бѣше спестовно-кооперативно. Отначало то малко успѣваше. Недовѣрието на селянитѣ единъ къмъ другъ, страхътъ имъ отъ всѣки по-голѣмъ рискъ, упоритата имъ привързаностъ къмъ изпитаното и старото—всичко това спѣваше работата и често докарваше до отчайване попъ Доча. Нравствената основа на такова едно дружество трѣбваше да бжде прѣди всичко въ сговора и взаимната помощъ. А тъкмо тия добродѣтели липсваха на люляковчени. Ползата и хубавата цѣль имъ бѣха ясни, но тѣ не можаха изеднажъ и тъй лесно да промѣнятъ нрава си, да забравятъ довчерашното си минало. Тѣ си оставаха хора отъ едно и сжщо село, и гоненията и ежбитѣ помежду имъ скоро се прѣнесоха и въ дружеството.

Могществото на Вълчана се почувствува и тука. Той знаеше добрѣ, много добрѣ кой бѣше му запалилъ саплѣцитѣ. Не веднажъ Грозданъ бѣше се заканялъ, че нѣкоя нощъ въ двора му ще пропѣе червениятъ пѣтель.